De schoone slaapster in het bosch

Charles Perrault

bron
Charles Perrault, *De schoone slaapster in het bosch*. K.H.Schadd, Amsterdam 1869

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/perr041scho03_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

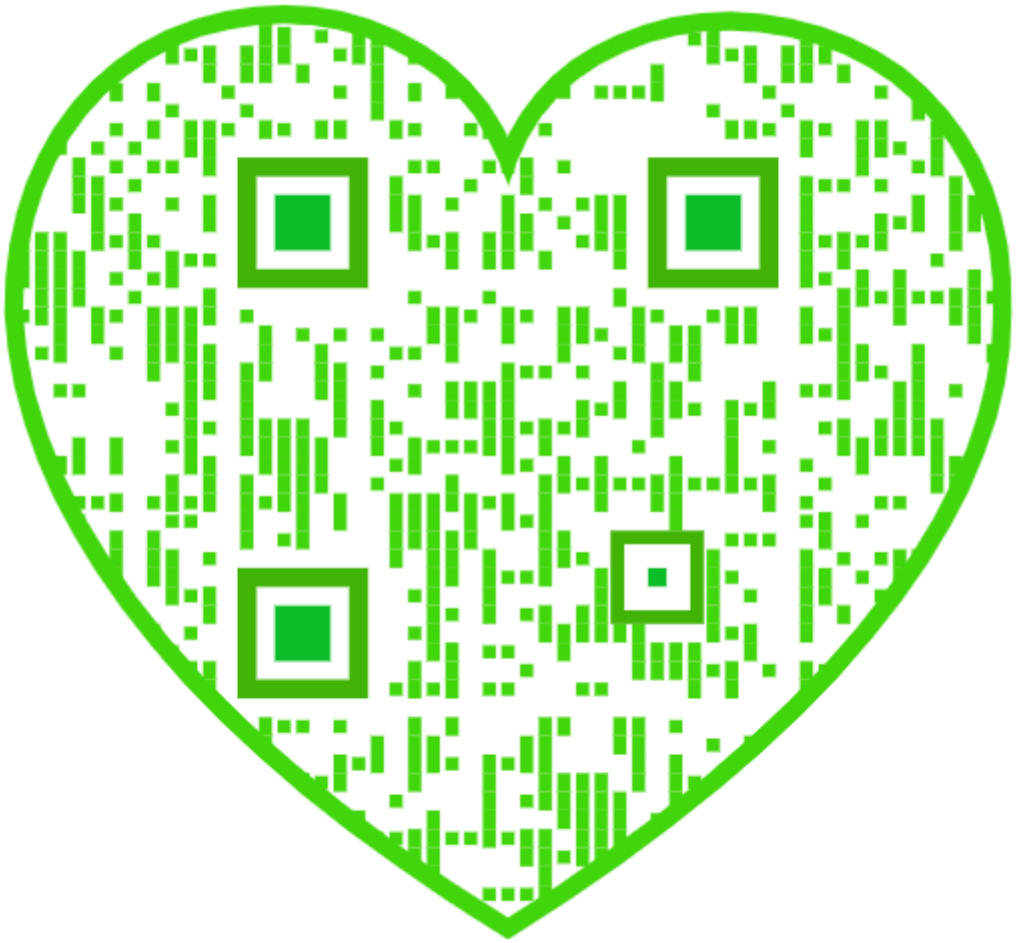

De Schoone Slaapster in het bosch.

ER leefde eens een koning en eene koningin, die zoo verheugd waren over de geboorte hunner dochter, dat zij besloten bij het doopmaal niet enkel het geheele hof, maar ook al de Feeën uit het rijk, te gast te vragen. Zeven Feeën ontvingen eene uitnoodiging om peettantes van de jonge princes te worden, zoodat ieder van haar verplicht was haar een geschenk te geven, zooals in dien tijd gebruikelijk was. Toen de doop toegediend was, keerde het gezelschap naar het paleis terug, waar een prachtig feest hun wachtte. Iedere fee at van een rijk verguld bord en met een gouden vork en lepel, versierd met schitterende juweelen. Nauwelijks was het maal begonnen of een oude fee, die vijftig jaren lang in een toren geleefd had en die men dacht dat al lang overleden was, kwam de zaal binnen strompelen. De koning verontschuldigde zich dat hij haar niet gevraagd had en beval dat men ook haar eene plaats zou aanwijzen en het fraaiste bord zou brengen dat in het paleis te vinden was.

Pas had de oude Fee gezien dat haar bord niet zoo mooi was als dat van de andere Feeën, of zij keek zeer boos en pruttelde dat zij wraak zou nemen. Een der jonge Feeën, die naast haar zat, hoorde dit en bang zijnde, dat zij de kleine princes met iets kwaads zou begiftigen, verliet zij stilletjes hare plaats en school achter een gordijn weg, om de laatste te kunnen zijn, die het woord zou voeren.

Toen de feestmaaltijd afgeloopen was, trok het gezelschap naar de prachtig uitgedoschte zaal van het paleis, en de Feeën begonnen daar hare geschenken te doen aan de jongen prinses. De eerste voorspelde haar deugd, de tweede verstand, de derde rijdom, de vierde schoonheid, de vijfde vernuft en de zesde goedhartigheid.

Toen nu de beurt aan de oude Fee kwam, trad deze vooruit en zeide, het hoofd nijdig schuddende: ‘Van mij krijgt zij tot geschenk dat zij zich op haar vijftiende jaar aan een spinnewiel bezeeren en aan de wonde sterven zal.’

Het geheele gezelschap sidderde over dit vonnis. Maar dadelijk daarop kwam de jonge Fee van achter het gordijn te voorschijn en zeide met eene vriendelijke stem: ‘De prinses zal *niet* aan de wonde sterven. Ik kan

uwe dochter er niet voor bewaren dat zij een spinnewiel aanraakt, maar inplaats van te sterven, zal zij in een diepen slaap vallen, die honderd jaren zal duren, waaruit zij zal gewekt worden door een jongen prins met wien zij zal trouwen.'

De koning, die zijn dierbaar kind hoopte te bewaren, liet al de spinnewielen in zijn rijk verbranden en verbood op straffe des doods dat iemand er een zou achterhouden.

Al de voorspellingen van de zes goede Feeën werden vervuld; de prinses was deugdzaam, verstanding, schoon, en werd door iedereen bemind. Haar 15n verjaardag was voorbij en de koning en de koningin hoopten reeds dat het gevaar voorbij was, toen op zekeren dag de jonge prinses door het oude paleis dwalende aan een half openstaande deur kwam, die naar den toren voerde. Zij klom de trap op en vond in een klein kamertje eene oude vrouw druk bezig met spinnen. 'Wat doet ge daar, grootje?' zeide het meisje. 'Ik spin, lieve jonge dame,' antwoordde het vrouwtje. 'Och! laat mij dat aardige werk ook eens doen,' zeide de prinses en trok met een het spinnewiel naar zich toe, maar deed dit zoo onhandig dat zy zich aan de hand bezeerde en onmiddellijk in slaap viel.

Op het angstgeschrei der oude vrouw vloog de koning, de koningin met alle huisbedienden naar boven. Men bracht de schoone slaapster, op bevel van de goede Fee, die ook dadelijk op het vernemen der treurige tijding toegesneld was, naar hare kamer, legde haar op een zijden bed in een rijk verguld ledikant, waarna de goede Fee haar tooverstaf zwaaide en iedereen, die zich in het paleis bevond, in een diepen slaap viel.

Als gij 't gezien hadt, zoudt ge stellig hebben gelachen, zoo vreemd zag het er in het paleis uit. Niemand dan de prinses lag in bed, maar allen waren juist gaan slapen in de houding waarin zij stonden, toen de Fee haren tooverstaf zwaaide. De schenker was juist bezig wijn te schenken en viel in slaap met de flesch in de eene hand en het glas in de andere; de wijn sliep ook en hield op te vloeien. Een kleine paadje was juist bezig met zingen en stond met een open mond te slapen. De kok was juist bezig zijn maat een pak slaag te geven en sliep terwijl hij den ander bij zijn kraag greep; de paarden sliepen in de stallen; de honden op het voorplein; het kleine schoothondje van de prinses, dat op haar bed gesprongen was, viel daar in slaap; de hanen zagen er uit of zij wilden kraaien, maar gaven geen geluid; de duiven sliepen op den nok van't kasteel; de hoenders aan het braadspit, de patrijzen en faisanten, die geroosterd waren; het vuur, ja! letterlijk alles sliep een diepen slaap tot dat de tijd zou komen wanneer de prinses ontwaken zou.

Zoodra alles in het paleis sliep wuifde de Fee nogmaals met haren staf en dadelijk groeide rondom het paleis een groot bosch van allerlei boomsoorten,

die allen in elkaar strengelden, zoodat mensch noch dier er doorheen kon dringen en de torens van het paleis alleen op een grooten afstand boven de boomen uit, te zien waren. Dit zoo bestierende, bewaarde de goede Fee de prinses voor de nieuwsgierige blikken van anderen, terwijl zij sliep. Al spoedig gingen er dan ook wonderlijke praatjes in de wereld rond over dat betooverde kasteel daar diep in het zonderlinge woud; maar welke moeite ondernemende prinsen en edellieden ook deden, niemand gelukte het er door heen te dringen. Nadat de honderd jaren voorbij waren, gebeurde het eens dat de zoon van den koning, die toen over het land regeerde, op de jacht zijnde, het woud bereikte, waarin het betooverde kasteel lag. Hij vraagde aan het volk om hem heen, wie de eigenaar van dat woud en van het kasteel was, waarvan hij daar in de verte de torens zag uitsteken. De een zeide dat het een door spoken bewoond kasteel was; een ander beweerde, dat daar al de heksen uit het land hare nachtelijke bijeenkomsten hielden; maar het grootste deel geloofde dat daar een menscheneter woonde die de kinderen uit den omtrek roofde en die allen den weg in het woud wist te vinden.

De prins was in twijfel wat hij er van gelooven moest, toen een oud man voortrad en tot hem zeide: ‘Met uw verlof, Uwe Hoogheid, mij is vijftig jaren geleden door mijn vader, die het van mijn grootvader gehoord had, verhaald, dat in dit kasteel eene zeer schoone prinses verborgen ligt, die door eene tooverfee veroordeeld werd om honderd jaren te slapen en die daarna gewekt moet worden door een koningszoon, die bestemd is haar dan te huwen.’

Met verbazing hoorde de prins dit verhaal aan en bij zich zelf overleggende dat hij wel eens de koningszoon kon wezen, die door de Fee bedoeld werd, besloot hij zich een weg naar het kasteel te banen.

Nauwelijks kwam hij aan den zoom van het woud, of ziet! daar weken de boomen, de dichtbegroeide boschjes en struiken ter zijde om hem een doortocht te geven. Recht toe, recht aan vervolgde hij zijn langen weg, en eindelijk stond hij er voor. Niemand van zijn gevolg had echter met hem kunnen medegaan, want boomen, boschjes en struiken sloten het pad achter hem zoodra hij er door heen was. Hij was echter niet bevreesd, maar stapte dapper het kasteel binnen.

Het eerste wat hij zag, was wel in staat om den moedigsten van schrik te doen verbleeken. Alle menschen en dieren, die door de Fee in slaap waren gebracht, lagen op de binnenplaats van het kasteel als dood op den grond. Eene doodsche stilte heerschte alom, maar daar de rozen op ieders gelaat lagen, merkte de prins al heel gauw dat zij slechts sliepen.

Zijn weg door den marmeren gang vervolgende, klom onze prins de wenteltrap op en kwam eerst in de wachtkamer, waar de bedienden en hellebaardiers met het geweer op schouder, behoorlijk in rijen stonden te slapen. In de

volgende kamers vond hij eene menigte dames en heeren, deels staande en deels aan tafels zittende.

Ten laatste kwam hij in een prachtig behangen kamer, waar in een rijk verguld ledikant op een zijden bed eene jonge dame sliep, zoo schoon als hij er nog nimmer eene aanschouwd had. Met schroomgenaakte onze Prins het bed en was zoo ontroerd dat hij onwillekeurig de schoone slaapster een kus op den wang drukte. Pas had hij dit gedaan of de betoovering hield op, de slapende schoone werd wakker, keek den prins met een teederen blik aan en zeide, alsof zij hem al lang gekend had: ‘Zijt gij daar eindelijk, mijn lieve Prins! wat hebt ge mij lang laten wachten!’

‘Maar hoe verheugt het mij, in staat te zijn u zulk een dienst te kunnen bewijzen, uw lieven lacht te zien en zoo gelukkig te worden door uwe liefde!’ antwoordde de Prins.

‘O, lieve Prins!’ hernam zij, ik heb, zoolang ik geslapen heb, van niemand gedroomd dan van u.’

Nu werd het rondom hen zoo luidruchtig, dat zij elkaar niet meer konden verstaan. Lachen, niezen, geeuwen en allerlei geluiden deden zich op eens hooren. De schenker schonk den wij in de glazen, de paadje zette zijn gezang voort, de koksjongen kreeg zijn pak slaag, de paarden hinnikten, de honden blaften, de hanen kraaiden, de duiven koerden, het keukenvuur knapte weêr helder en het braadspit draaide weêr, de dames en heeren, die vóór honderd jaren in slaap gevallen waren, ontwaakten weder en merkten dadelijk dat zij erg veel honger hadden, zoodat zij om 't hardst naar de prinses toe liepen om te vertellen dat het eten klaar was.

Nu kwam ook de oude koning met de koningin om den prins te verwelkomen, die door hunne blozende dochter werd voorgesteld als dengeen, die hun onttooverd had. De trompet klonk en de etensbel werd geluid. De prins nam de prinses bij de hand en geleidde haar naar de eetzaal, waar zij door de muziekanten met krachtige fanfares verwelkomd werden.

Het huwelijk werd in tegenwoordigheid van het geheele hof voltrokken; en de goede Fee kwam er bij om het paar geluk te wenschen; de schoone prinses en de dappere prins leefden heel gelukkig en de prinses sliep des nachts volstrekt niet minder gerust, al had zij ook een dutje van 100 jaar achter den rug!